

Arrest

nr. 156 613 van 18 november 2015
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 februari 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in. Op 28 april 2013 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 46 354 van 15 juli 2010.

1.2. Op 25 juni 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 18 juli 2011 ongegrond verklaard.

1.3. Op 26 juli 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Op 28 september 2010 werd een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd op 10 februari 2012 onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 9 augustus 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 17 december 2012.

1.6. Op 17 december 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 126 875 van 9 juli 2014.

1.7. Op 15 april 2015 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

[...]

In voorkomend geval ALIAS

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 14.04.2015⁽¹⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten*
- *8 ° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging*

Artikel 74/14 :

- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene verblijft reeds sedert onbepaalde duur in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

Geen geldige inreisstempel in zijn paspoort.

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr opgesteld door RVA

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01.08.2011 en op 23.07.2013 Citeren van beslissing”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het

grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De exceptie gaat uit van de aanname dat verzoeker zich hoe dan ook bevindt in de situatie die wordt geïllustreerd bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, daar nog gelaten de vraag of er geen andere rechtsnormen zijn die zich in casu verzetten tegen de automatische toepassing van deze bepaling.

Het onderzoek hiervan behoort tot de gegrondheid van het beroep, niet tot de ontvankelijkheid.

Evenmin volstaat de vaststelling dat er reeds in het verleden een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven om aan verzoeker het belang bij het beroep te ontzeggen. Het huidige bevel kent verzoeker geen termijn toe om het grondgebied vrijwillig te verlaten en is aldus in zijn geval verschillend van de eerder afgegeven bevelen. Bovendien vormt het daarnaast de basis van het inreisverbod dat op dezelfde dag aan verzoeker werd afgegeven. Het thans bestreden bevel heeft aldus andere rechtsgevolgen dan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien dient daarbij gewezen te worden op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met de gezondheidstoestand, het gezinsleven en het belang van het kind. De afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten heeft niet tot gevolg dat de verwerende partij vrijgesteld zou zijn om rekening te houden met elementen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door aldus over te gaan tot de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, heeft de verwerende partij zich opnieuw uitgesproken over verzoekers verblijfstoestand en heeft zij in principe een nieuwe open beoordeling gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan niet a priori, louter omwille van het bestaan van een eerder bevel, uitgesloten worden dat verzoeker geen belang zou hebben bij het betwisten van die beoordeling.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, lid 2 en 3 van de wet van 29 juli 2019 91 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 2, 7, eerste lid 1° en 8°, 74/13, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet. Hij voert eveneens de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM van het zorgvuldigheidspllicht en van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikels 2,; 7 alinea 1 ,1° en 8° , 74/13 , 74/14 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van artikel 3 , 8 en 13 van de EVBM

Schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidspllicht die bij de Administratie rust .

Schending van het redelijkheidbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Schending van het principe van evenredigheid van de maatregel;

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringspllicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de

administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid, , zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

- Dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt alvorens dat een eventueel beroep kan worden ingeleid voor de RVV tegen de beslissing die haar het verblijf weigert dat aangevraagd was op grond van artikel 9 BIS van de wet van 15.12.1980 , hetzij wanneer dit beroep nog lopende is en nog voor dat dit beroep kan behandeld worden , artikel 2, 3 en 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RVV niet meer effectief kan zijn;

- Verzoekende partij heeft op 16.08.2012 een regularisatie aanvraag ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 ingeleid, waarop alleszins geen definitieve uitspraak is gedaan

- Dat derhalve niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat een terugkeer artikel 3 en 8 van het EVRM zou schenden

- Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar de REPUBLIEK SERVIË , waar zij beweert dat haar leven in gevaar is , terwijl de DVZ haar niet in kennis heeft gesteld van de uitslag van haar regularisatieaanvraag en , a fortiori, dat RVV zich nog niet definitief heeft uitgesproken nopens de gegrondheid van de beslissing van de DVZ .

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt,;

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij,

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L 'Etat ou se trouve l 'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n 'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet '(houdt de minister of zijn gemachtigde) bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...) rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land'.

verweerster had een afweging moeten maken tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op het gezins- en familieleven en gezondheid , hetgeen niet alleen dient te worden getoetst in het kader van het nakomen van het evenredigheidsbeginsel maar tevens voorzien is door een specifiek wetsartikel in de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is duidelijk In de bestreden beslissing wordt geen enkele aandacht besteden aan het leven dat verzoeker alhier in België heeft opgebouwd gedurende 5 jaar en wordt ook geen rekening gehouden met de gelegenheid dat zij in België het centrum heeft gevestigd van haar belangen : familiaal, economisch en sociaal. Dat artikel 74/13 een persoonlijk onderzoek oplegt, dat losstaat van de medische regularisatieprocedure steunende op artikel 9 ter of van de humanitaire procedure steunende op artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980, onderzoek en afweging dat dient te worden uitgevoerd op grond van alle elementen die te kennis werden gebracht en ter beschikking staan van de verwerende partij . Dat de DVZ derhalve degelijk op de hoogte is dat verzoekende partij langdurig in België verblijft, dat zij haar verblijf probeert te regulariseren en van de uitslag op haar aanvraag niet op de hoogte werd gebracht, dat zij werkwilbig is, hetzij zoveel elementen die moesten worden overwogen alvorens een verwijderingmaatregel te treffen.”

3.2. Verzoeker beweert weliswaar dat hij nog een openstaande aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft, doch toont dit geenszins aan. Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt niet dat hij een aanvraag op 16 augustus 2012 zou hebben ingediend, wel dat hij een

aanvraag indiende op 9 augustus 2011. Deze aanvraag werd afgesloten op 27 december 2012. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze aanvraag. Het middel mist in die mate dan ook feitelijke grondslag.

Met betrekking tot de bepalingen van het EVRM, beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen. Hij gaat daarbij voorbij aan het feit dat zijn asielaanvraag na een onderzoek ten gronde werd geweigerd. Ook wat betreft de overige bepalingen beperkt verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting, doch voert geen enkel concreet element aan waaruit een schending van de aangevoerde rechtsnormen kan blijken. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij voor zijn leven vreest in Servië, staft hij dit met geen enkel concreet element. Er dient daarbij op gewezen te worden dat zijn asielaanvraag werd geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenals door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook waar verzoeker in algemene termen wijst op zijn gezondheidstoestand dient erop gewezen te worden dat verzoeker meermaals een aanvraag om medische regularisatie indiende overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvragen werden telkens onontvankelijk verklaard. Eveneens blijkt dat verzoeker op 9 augustus 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende. Verzoeker voert nog aan dat geen rekening werd gehouden met de elementen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, maar toont daarmee niet aan met welke elementen, buiten degene die reeds werden beoordeeld in zijn asielaanvraag, zijn aanvraag om medische regularisatie of zijn aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd nagelaten rekening te houden. Verzoeker beperkt zich aldus tot algemene beweringen, die niet van aard zijn de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT